

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Tribunale di Bergamo — Uitlegging van artikel 11, lid 2, van richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (PB L 42, blz. 48) — Consumentenkrediet — Recht van de consument om rechten te doen gelden jegens de kredietgever in geval van niet-uitvoering van de overeenkomst betreffende de verkoop van door het krediet gefinancierde goederen

Dictum

Artikel 11, lid 2, van richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet, moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie als die in het hoofdgeding het bestaan van een overeenkomst tussen de kredietgever en de leverancier op grond waarvan een krediet aan de klanten van deze leverancier uitsluitend door die kredietgever wordt verstrekt, geen noodzakelijke voorwaarde is voor het recht van die klanten om op te treden tegen de kredietgever wanneer de leverancier zijn verplichtingen niet nakomt, met het oog op de ontbinding van de kredietovereenkomst en de daaruit voortvloeiende terugbetaling van de aan de kredietgever betaalde bedragen.

(¹) PB C 37 van 9.2.2008.

**Arrest van het Hof (Derde kamer) van 2 april 2009
(verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door
de Korkein hallinto-oikeus — Finland) — Procedure
ingeleid door A**

(Zaak C-523/07) (¹)

(Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkzaken en inzake ouderlijke verantwoordelijkheid — Verordening (EG) nr. 2201/2003 — Materiële werkingssfeer — Begrip „burgerlijke zaken” — Beslissing inzake ondertoezichtstelling en plaatsing van kinderen buiten eigen gezin — Gewone verblijfplaats van kind — Bewarende maatregelen — Bevoegdheid)

(2009/C 141/22)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Korkein hallinto-oikeus — Uitlegging van de artikelen 1, lid 2, sub d, 8, lid 1, 13,

lid 1, en 20, lid 1, van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkzaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB L 338, blz. 1) — Tenuitvoerlegging van één enkele beslissing betreffende de onmiddellijke ondertoezichtstelling en de plaatsing buiten zijn eigen gezin van een kind, die is genomen op grond van publiekrechtelijke maatregelen inzake de kindbescherming — Situatie van een kind met een vaste woonplaats in een lidstaat, dat evenwel in een andere lidstaat zonder vaste woonplaats verblijft

Dictum

- 1) Artikel 1, lid 1, van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkzaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000, moet aldus worden uitgelegd dat een beslissing waarbij de onmiddellijke ondertoezichtstelling en de plaatsing van een kind buiten zijn eigen gezin worden gelast, onder het begrip „burgerlijke zaken” in de zin van deze bepaling valt wanneer deze beslissing is genomen op grond van de publiekrechtelijke regels inzake kindbescherming.
- 2) Het begrip „gewone verblijfplaats” in de zin van artikel 8, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 moet aldus worden uitgelegd dat deze verblijfplaats de plaats is die een zekere integratie van het kind in een sociale en familiale omgeving tot uitdrukking brengt. Daartoe moet onder meer rekening worden gehouden met de duur, de regelmatigheid, de omstandigheden en de redenen van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat en van de verhuizing van het gezin naar die staat, de nationaliteit van het kind, de plaats waar en de omstandigheden waaronder het naar school gaat, de talenkennis en de familiale en sociale banden van het kind in die staat. Het staat aan de nationale rechter om de gewone verblijfplaats van het kind te bepalen, rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden die eigen zijn aan elke zaak.
- 3) Een nationaal gerecht kan krachtens artikel 20 van verordening nr. 2201/2003 een bewarende maatregel, zoals de ondertoezichtstelling van kinderen, gelasten indien de volgende voorwaarden zijn vervuld:
 - deze maatregel moet spoedeisend zijn;
 - zij moet worden genomen jegens personen die zich in de betrokken lidstaat bevinden, en
 - zij moet voorlopig zijn.

De uitvoering van die maatregel en de bindendheid daarvan worden vastgesteld overeenkomstig het nationale recht. Na de uitvoering van de bewarende maatregel is het nationale gerecht niet gehouden om de zaak naar het bevoegde gerecht van een andere lidstaat te verwijzen. Het nationale gerecht dat voorlopige of bewarende maatregelen heeft uitgevoerd, moet echter het bevoegde gerecht van een andere lidstaat daarvan rechtstreeks of met behulp van de krachtens artikel 53 van verordening nr. 2201/2003 aangewezen centrale autoriteit in kennis stellen indien dit in het belang van het kind vereist is.

4) In het geval dat het gerecht van een lidstaat in het geheel niet bevoegd is, moet het zich ambtshalve onbevoegd verklaren, zonder dat het verplicht is om de zaak naar een ander gerecht te verwijzen. Het nationale gerecht dat zich ambtshalve onbevoegd heeft verklaard, moet echter het bevoegde gerecht van een andere lidstaat daarvan rechtstreeks of met behulp van de krachtens artikel 53 van verordening nr. 2201/2003 aangewezen centrale autoriteit in kennis stellen indien dit in het belang van het kind vereist is.

(¹) PB C 22 van 26.1.2008.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 23 april 2009 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof — Oostenrijk) — Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch/Gisela Weller-Lindhorst

(Zaak C-533/07) (¹)

(Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken — Verordening (EG) nr. 44/2001 — Bijzondere bevoegdheden — Artikel 5, punt 1, sub a en b, tweede streepje — Begrip „verstrekking van diensten” — Verlening van licentie op intellectuele eigendomsrechten)

(2009/C 141/23)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Verwerende partij: Gisela Weller-Lindhorst

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Oberster Gerichtshof — Uitlegging van artikel 5, punt 1, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB L 12, blz. 1) — Begrippen „verstrekking van diensten” en „plaats waar de diensten hadden moeten worden verricht” — Bevoegdheid van de rechter om kennis te nemen van een geschil betreffende de betaling van vergoedingen voor een licentie voor de exploitatie van een muziekstuk

Dictum

1) Artikel 5, punt 1, sub b, tweede streepje, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, moet aldus worden uitgelegd dat een overeenkomst waarbij de houder van een recht

van intellectuele eigendom zijn medecontractant het recht verleent om tegen vergoeding gebruik te maken van dat recht, geen overeenkomst voor de verstrekking van diensten is in de zin van deze bepaling.

2) Ter bepaling van het gerecht dat krachtens artikel 5, punt 1, sub a, van verordening nr. 44/2010 bevoegd is om kennis te nemen van een verzoek tot betaling van een licentievergoeding op grond van een overeenkomst waarmee de houder van een recht van intellectuele eigendom zijn medecontractant het recht verleent om gebruik te maken van dat recht, moet verder worden uitgegaan van de beginselen die zijn ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof over artikel 5, punt 1, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, zoals gewijzigd bij het Verdrag van 26 mei 1989 inzake de toetreding van het Koninkrijk Spanje en de Portugese Republiek.

(¹) PB C 37 van 9.2.2008.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 23 april 2009 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Polen) — Uwe Rüffler/Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

(Zaak C-544/07) (¹)

(Artikel 18 EG — Wettelijke regeling inzake inkomstenbelasting — Vermindering van inkomstenbelasting in verband met in lidstaat van belastingheffing betaalde ziekteverzekeringspremies — Weigering van vermindering in verband met in andere lidstaten betaalde premies)

(2009/C 141/24)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Uwe Rüffler

Verwerende partij: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejscowy w Wałbrzychu

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polen) — Uitlegging van artikel 12, eerste alinea, EG en artikel 39, leden 1 en 2, EG — Nationale wettelijke regeling inzake inkomstenbelasting waarbij de mogelijkheid om ziekteverzekeringspremies van de belasting af te trekken tot in de betrokken lidstaat betaalde premies wordt beperkt